

# Suport de Curs Bazele Asigurarilor

Acest **curs** prezinta **Suport de Curs Bazele Asigurarilor**.

In acest PDF poti vizualiza cuprinsul si bibliografia (daca sunt disponibile) si aproximativ doua pagini din documentul original.

Arhiva completa de pe site contine un fisier, intr-un numar total de **143 pagini**.

Fisierele documentului original au urmatoarele extensii: doc.

## Cuprins

Modul I □ Risc si asigurare. Conceptul de asigurare din punct de vedere economic si financiar	
I. NECESITATEA PROTECTIEI CONTRA EFECTELOR RISCURILOR SI EVOLUTIA ASIGURARILOR	5
1.1. Necesitatea, conditiile aparitiei si evolutia asigurarilor	6
1.2. Societatea riscului si efectele economico-sociale ale aparitiei sale	10
II. INCERTITUDINE, RISC SI ASIGURARE ÎN SOCIETATEA CONTEMPORANA	23
2.1. Teoria riscului si incertitudinii si reflectarea sa în asigurari	24
2.2. Tipuri de risc si riscul în asigurari	29
2.3. Coordonate ale gestiunilor riscurilor	37
2.3.1. Gestiunea riscurilor la nivel macroeconomic si parteneriatul public□privat în acoperirea efectelor riscurilor	37
2.3.2. Gestiunea riscurilor la nivel microeconomic	40
2.4. Aversiunea fata de risc si limitele asigurabilitatii riscurilor	47
2.4.1. Aversiunea fata de risc	47
2.4.2. Limitele asigurabilitatii riscurilor	49
2.5. Forme si fonduri de protectie contra riscurilor	51
III. ABORDAREA ECONOMICO-FINANCIARA A CONCEPTULUI DE ASIGURARE	53
3.1. Continutul economic al asigurarilor de bunuri, persoane si raspundere civila	54
3.2. Asigurarile □ componenta a sistemului financiar	58
3.3. Definirea conceptului de	61
3.4. Clasificarea moderna a asigurarilor	66
Modul II □ Elemente tehnice ale asigurarilor, contractul de asigurare si fundamentarea primelor prin metode actuariale	
IV. ELEMENTELE TEHNICE ALE ASIGURARILOR SI CONTRACTUL DE ASIGURARE	75
4.1. Elemente tehnice în asigurari	76
4.2. Contractul de asigurare	82
4.2.1. Trasaturi ale contractului de asigurare	82
4.2.2. Încheierea contractului de asigurare	83
4.2.2.1. Conditii care stau la baza validitatii contractului de asigurare	83
4.2.2.2. Cererea (declaratia) de asigurare si analiza acesteia	84
4.2.2.3. Momentul încheierii si continutul contractului de asigurare	84
4.2.3. Derularea contractului de asigurare	85
4.2.3.2. Obligatiile partilor dupa producerea evenimentului asigurat	86
4.2.4. Modalitati de încetare a contractului de asigurare	88
V. PRINCIPII ALE FUNDAMENTARII PRIMELOR DE ASIGURARE PRIN METODE ACTUARIALE	91
5.1. Fundamentarea nivelului primelor la asigurarile de bunuri	92
5.2. Fundamentarea marimii primelor în asigurarile de viata	94
5.2.1. Riscuri specifice asigurarilor de viata si comensurarea lor	94
5.2.2. Particularitati ale dimensionarii primelor în asigurarile de viata	96
Modul III □ Piata asigurarilor si reglementarea sectorului asigurarilor pe plan european si în România	
VI. PIATA ASIGURARILOR	105
6.3. Coordonate ale analizei dezvoltarii pietelor de asigurare	112
6.4. Piata autohtona a asigurarilor în conditiile aderarii la Uniunea Europeana	115

## VII. REGLEMENTARE SI DEREGLAMENTARE ÎN ASIGURARI 121

7.1. Aspecte ale reglementarii si dereglementarii în asigurari pe plan mondial si în Uniunea Europeana 123

7.2. Reglementarea activitatii de asigurare în România.131

Anexa 1.136

## Extras

### 1.1. Necesitatea, conditiile aparitiei si evolutia asigurarilor

Aparitia asigurarilor este legata de existenta unor evenimente posibile, dar incerte, care ameninta bunurile materiale, precum si integritatea corporala si chiar viata oamenilor, asa cum sunt calamitatile naturale, incendiile, bolile, accidentele.

Ca urmare, oamenii s-au solidarizat pentru a gasi în comun mijloace de prevenire, dar si de eliminare sau atenuare a consecintelor unor asemenea evenimente (riscuri). Desi pe parcursul evolutiei societatii, a stiintei si tehnicii, au aparut mijloace eficiente de prevenire si limitare a consecintelor evenimentelor ce ameninta bunurile si persoanele, exista înca asemenea evenimente ce nu pot fi prevazute, prevenite sau oprite în desfasurarea lor. Mai mult, însasi evolutia societatii a produs noi evenimente generatoare de pagube semnificative ca marime, datorate, de exemplu, aparitiei marilor aglomerari urbane, intensificarii transporturilor rutiere si aeriene, concentrarii pe spatii restrânse a unor instalatii si utilaje de mare valoare etc.

În adoptarea unor masuri de protectie pentru acoperirea pagubelor materiale sau pentru asigurarea unor conditii de viata decente persoanelor care si-au pierdut capacitatea de munca, s-au conturat doua cai, care au aparut înca din antichitate si coexista si în prezent: solidaritatea si asigurarea.

În conditiile în care diferite evenimente ameninta întreaga colectivitate, dar nu se produc efectiv decât asupra unor bunuri sau a unor membri ai colectivitatii, solidaritatea are în vedere acoperirea de catre colectivitate a pagubelor suferite de catre unii membri, dupa producerea lor. În acest caz, functioneaza principiul reciprocitatii, în sensul ca o persoana, ajutând sinistratii, poate spera la o contributie asemanatoare din partea celorlalti membri ai societatii.

Spre deosebire de aceasta, asigurarea are în vedere constituirea prealabila, prin contributia membrilor colectivitatii, a unui fond destinat sa acopere pagubele viitoare ale persoanelor afectate de producerea riscurilor.

Înca din antichitate, oamenii s-au reunit pentru a face fata consecintelor calamitatilor naturale sau accidentelor.

Codul lui Hammurabi (aprox. 2000 î. Hr.) contine asemenea prevederi. De asemenea, acum circa 3400 de ani, în Egiptul antic, functiona un fond de solidaritate al taietorilor de piatra, constituit din contributia tuturor, pentru acoperirea unor pagube.

Comerciantii din antichitate practicau unele forme de protectie, pentru acoperirea pierderilor produse în timpul transportului marfurilor. În legislatia maritima a insulei Rhodos (aprox. 916 î. Hr.), se prevedea ca pierderile produse prin aruncarea peste bord a unei parti din încarcatura, pentru a salva restul încarcaturii, nava si echipajul, sunt suportate în comun de toti proprietarii marfii, prevedere care se mentine si astazi, sub denumirea de avarie comuna.

Si în Roma antica, existau asociatii bazate tot pe principiul solidaritatii, care interveneau dupa producerea pagubelor datorate unor anumite evenimente. Tot aici, apar si elementele unui contract incipient de asigurare, un gen de contract de împrumut, împrumutul respectiv acoperind sau garantând un transport de marfuri la mare distanta. Daca marfurile nu ajungeau la destinatie, creditorul pierdea suma împrumutata. Aceasta practica se extinde si în Evul Mediu timpuriu sub forma □împrumutului pentru

marea aventura. Pentru a efectua un transport maritim, negustorii aveau nevoie de mari sume de bani, pe care le împrumutau de la bancheri. Dacă nava naufragia, bancherul pierdea suma împrumutată, dar în caz de reușită, împrumutul era rambursat, cu o dobândă corespunzătoare riscului asumat (până la 40%). Acest gen de împrumut a fost interzis de biserică (papa Grigore al IX-lea) în anul 1237, datorită abuzurilor pe care le genera prin practicarea de dobânzi excesive.

În aceste condiții, s-a găsit un alt sistem de protecție din care s-au născut actualele asigurări maritime: asociații de comercianți garantau, în caz de pierdere, valoarea navei și a încărcăturii, în schimbul plății anticipate a anumitor sume de bani, înscrisul contractului purtând deja denumirea de polita (cu sensul de dovadă). Cel mai vechi contract de asigurare păstrat a fost întocmit în 1347 în Italia, la Genova. În Franța, se păstrează o polita emisă la Marsilia în 1437, de către asiguratorii genovezi.

Au apărut apoi primele forme de asigurări de viață (sec. al XV-lea și al XVI-lea) și cele de incendiu, un secol mai târziu. Astfel, ca urmare a unor incendii devastatoare, a fost creată în 1696, la Londra, prima companie de asigurări contra incendiilor. Asigurările de accidente s-au dezvoltat abia în secolul al XIX-lea.

Asigurările moderne s-au născut odată cu apariția calculelor actuariale. Astfel, se descoperă legea numerelor mari (1654, Blaise Pascal), se elaborează primul tabel de mortalitate (1657, Christian Huygens), primul calcul de rente viagere (1660, Jean de Witt) și primul tratat de actuariat (1750, Richard Price). Ca urmare a acestor progrese, apare în 1762 la Londra întâia societate de asigurări de viață care practica prime diferențiate după vârsta asiguraților.

În secolul al XIX-lea, asigurările se dezvoltă deplin, ca urmare a dezvoltării economice, a creșterii nivelului de viață, a extinderii salarizării, a creșterii valorii bunurilor, a amplificării și diversificării riscurilor. Se manifestă și tendința creșterii ponderii societăților de asigurare pe acțiuni, precum și de diversificare a formelor de asigurare, a riscurilor și obiectelor asigurate.

Asigurările s-au dezvoltat atât cantitativ, prin creșterea numărului societăților de asigurare și volumului activității lor, cât și structural, prin diversificarea și modificarea ponderii diferitelor forme de asigurare. Au apărut noi forme de asigurare cu dezvoltare rapidă, ca de exemplu, asigurarea autovehiculelor, născută în perioada primului război mondial, dar care deține, în prezent, unul dintre primele locuri ca pondere în ansamblul activității de asigurare pe plan mondial.

În prezent, diversificarea continuă a obiectelor și riscurilor asigurate a făcut ca în această activitate să fie cuprinse riscuri și bunuri din cele mai variate domenii. Astfel, se practică asigurări ale mașinilor și instalațiilor, filmelor, cinematografele, creditelor, asigurări de fidelitate a angajaților întreprinderilor, asigurări pentru riscuri financiare și politice, asigurări ale navelor cosmice etc. Aceleași fenomene se manifestă și în domeniul asigurărilor de persoane, unde, alături de asigurările „clasice” de viață și de accidente, sunt larg răspândite asigurări de sănătate, natalitate, nuptialitate, asigurări de asistență etc.

Mai mult, lumea asiguratorilor este, în ultimele decenii, foarte sensibilă la noile manifestări ale riscurilor. Pe de o parte, este vorba de amplificarea frecvenței, intensității și efectelor unor riscuri existente și cunoscute, atât naturale (taifune, uragane, tsunami, inundații, cutremure), cât și tehnice (accidente în industriile chimică, petrolieră, în transporturi terestre, maritime și aeriene). Pe de altă parte, asiguratorii sunt preocupați de noile riscuri emergente – efectele radiațiilor solare, ale câmpurilor electromagnetice, ale nanotehnologiei, ale modificărilor genetice privind plantele și animalele. În plus, este vorba și de schimbarea caracteristicilor altor riscuri, cum ar fi riscul de terorism, care după 11 septembrie 2001, a fost denumit hyperterorism și poate deveni cyberterorism. Aceste evoluții pun în fața asiguratorilor și reasiguratorilor probleme dificile – asigurabilitatea unor asemenea riscuri, primele de asigurare ce trebuie practicate, participarea puterii publice la acoperirea acestor riscuri.

.....  
.....  
.....

Mai multe detalii se gasesc in [pagina documentului](#) din [Biblioteca.RegieLive.ro](#)